eiꝰ corruptionē. Ad qͥntū dicit̄ ꝙ licȝ accidens cōrrūpat̄ ꝑ corruptionē sui subiecti. Nō tamen soluȝ hoc modo corrūmpit̄. Sed tribus alijs modis. Uno modo ꝑ accidens sibi cōtrariū vt frigus ꝑ calorem. Alio modo ꝑ destructionē cause ꝑ quā est in subiecto. vt lumen corrumpit̄ in aere ꝑ remotionē solis. Tertio ꝑ remotionem termini dependentis vt pater corrūpitur ꝑ corruptionē filij. Ideo nō oportet qꝺ ꝓpter corruptionē accn̄tis sit corruptio sui subiecti ſȝ potest corrumpi ip̄m accidens p̄ter corruptionem sui subiecti

Diffinitur etiaȝ accidens ab arestotile.

Postꝙ̄ superiꝰ posuit p̄mā diffinitionē accidentis. Hic cōsequenter notificat ip̄m accidens ponendo alias diffinitiones eius. Prima est. ꝙ accidens nec est genus nec species nec dr̄a nec ꝓpriū inest autem rei. In p̄ma parte huiꝰ diffinitōis ꝑ ſȝ relatiuū qꝺ. Intelligitur genus diffiniti scȝ p̄dicabile. Et residuū ponitur ad differentiam alioꝝ quatuor p̄dicabiliū. Et ꝑ negatōnem oīm alioꝝ ostendit̄ accidens habere vnū modū p̄dicādi distinctū ab ip̄is. Deinde autē ponit̄ inest autē rei ad explicandum esse eius in subiecto. ¶ Sciēdum p̄mo ꝙ accidens tripliciter consideratur. Uno mō ꝑ respectū ad subiectuȝ in quo est respectu cuiꝰ dr̄ accidēs q̄si ad aliud cadens. Et hoc modo de ip̄o dat̄ prima diffinitio eius ¶ Illa em̄ diffinitio p̄ncipaliter notificat ip̄m ꝑ respectū ad suū subiectū. Secundo modo consideratur accidens ꝑ respectū ad alia q̄tuor p̄dicabilia ⁊ ad p̄dicabile in cōmuni. Et hoc modo diffinit̄ ꝑ hanc diffinitionemque dat̄ ꝑ abnegationem alioꝝ p̄dicabiliū. Et hec diffinitio explicat ip̄m in esse p̄dicabilis. Tertio modo consideratur accn̄s ꝑ respectum ad causam per quam est in suo subiecto. Et sic consideratur in tertia diffinitōe eius. Et ꝑ hoc pȝ quomō iste tres diffinitiones diuersimode explicāt eē accn̄tis. Sciēdū secūdo ꝙ oīs p̄uatio hȝ cognosci ꝑ respectū ad suū habitū. Et qꝛ accn̄s se habet vt p̄uatio respectu alioꝝ p̄dicabiliū. qͥa hȝ ip̄fectiorē modū p̄dicandi oīb alijs Ideo hic ꝯuenient̄ diffinit̄ ꝑ abnegatōnem eoꝝ. Sicut p̄uatio ꝑ negationem sui habitus. Nō ē tn̄ hec diffinitio pure negatiua qꝛ p̄ma ꝑs in q̄ intelligit̄ vl'e est affirmatiua. Et etiā vltima in qua dicit̄ inest aūt rei. Et etiā negatio aliorum p̄dicabiliū explicat aliqͥd affirmatiuū scȝ specialem modū p̄dicandi videlicet ꝙ accidens p̄dicat̄ accidētalit̄ de suo subiecto ⁊ nō essentialit̄ vt tria p̄ma p̄dicabilia. Et non p̄dicat̄ conuertibiliter ꝓpter qꝺ ip̄m accidens cōe nō est ꝓpriuȝ Sciendū tertio ꝙ alit̄ diffinit̄. Accn̄s est qꝺ cōtingit eidem inesse ⁊ nō inesse. Ratio est. Nam illud qꝺ est in subiecto ꝑ causam contingentem cōtingit eidem inesse ⁊ nō inesse. Accidens aūt est huiꝰmodi vt dictū est p̄us. ergo accidens cōtingit eidem inesse ⁊ non inesse. Et in hac diffinitione explicatur cā per quam accidens est in subiecto. Et licet inesse ⁊ non inesse possint sumi octo modis. ſm octo modos essendi in. tamen hic solum capitur inesse. ꝓ illo mō quo forma accidentalis est in suo subiecto. Et hic modus cōtinet̄ sub quinto mō essendi in Sciēdū q̄rto ꝙ inter has diffinitōes accidentis tertia melior ē secūda, ꝓpter duas cās qꝛ scḋa explicat esse accidētis per respectū ad p̄dicabilia alia ⁊ ꝑ negatōȝ alioꝝ. Tertia vero explicat ip̄m ꝑ respectū ad suā causam ⁊ ad suū subiectū. Et accn̄s habet veriꝰ eē respectu cāe ⁊ subiecti eius q̄ȝ respectu alioꝝ p̄dicabiliū. Et diffinitio debet explicare esse rei. Ideo tertia diffinitio est perfectior scḋa. quia perfectius explicat esse accidentis. Secūda ratio est quia ista diffinitio meli-

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-220/0104
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG